

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **Potamos CZ, s. r. o.** (dříve QANTO CZ, s. r. o.), Bubenská 943/8a, Praha 7, zast. JUDr. Filipem Seifertem, MBA, advokátem, Na Florenci 1332/23, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, Štěpánská 619/28, Praha 1, proti rozhodnutí (exekučnímu příkazu) žalovaného ze dne 3. 12. 2014, čj. 6838830/14/2007-00540-108308, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2017, čj. 9 Af 83/2014-101,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2017, čj. 9 Af 83/2014-101, **se ruší**.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2014, čj. 6838830/14/2007-00540-108308, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 53 254 Kč do rukou jejího zástupce JUDr. Filipa Seiferta, MBA, advokáta, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Exekučním příkazem ze dne 3. 12. 2014 žalovaný nařídil exekuci přikázáním pohledávky z bankovního účtu žalobkyně k vymožení nedoplatku na dani v částce 164 364 473 Kč. Tuto částku stanovil správce daně v zajišťovacím příkazu ze dne 27. 11. 2014 (exekuční titul) na úhradu dosud nestanovené DPH za jednotlivá po sobě jdoucí zdaňovací měsíční období od ledna 2012 do června 2014.

[2] Proti exekučnímu příkazu brojila žalobkyně žalobou u městského soudu, který ji usnesením ze dne 29. 4. 2015, čj. 9 Af 83/2014-40, odmítl podle § 68 písm. a) s. ř. s.,

protože žalobkyně podle něj nevyužila možnost podání námitek ve smyslu § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, tj. nevyčerpala řádné opravné prostředky. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně kasační stížnost, o které NSS rozhodl rozsudkem ze dne 18. 1. 2016, čj. 5 Afs 106/2015-26, tak, že napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. NSS konstatoval, že námitku dle § 159 daňového řádu nelze považovat za řádný opravný prostředek ve smyslu § 108 odst. 1 písm. a) téhož zákona, a proto žalobkyně neměla povinnost ji vyčerpat.

[3] Dne 13. 12. 2017 vydal městský soud v záhlaví uvedený rozsudek, kterým žalobu žalobkyně zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Namítla, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku neúčinného doručení zajišťovacího příkazu (exekučního titulu), který byl vydán v souvislosti s daňovou kontrolou. V ní byla stěžovatelka zastoupena společností Daně - Audit, a. s., a proto měl být exekuční titul doručen také tomuto zmocněnci, což se do dnešního dne nestalo. Exekuční titul tak není vykonatelný a nelze na jeho základě nařídit exekuci, tj. vydat napadený exekuční příkaz. Názor městského soudu, že plná moc ze dne 9. 10. 2014 se nevztahuje na zajišťovací řízení, je účelový a ignoruje obsah plné moci i znění samotného zajišťovacího příkazu.

[6] Dále stěžovatelka namítla nesprávné posouzení přípustnosti ostatních žalobních námitek, se kterými se městský soud vypořádal pouze tak, že je označil za irelevantní, protože se netýkají napadeného exekučního příkazu, ale zákonnosti exekučního titulu. Závěr městského soudu je v rozporu s principy demokratického právního státu; městský soud se měl zákonností zajišťovacího příkazu v rozsahu žalobních námitek zabývat. Rovněž se měl zaobírat okolnostmi vydání prvního zajišťovacího příkazu ze dne 6. 10. 2014, jehož vydání předcházelo vydání zajišťovacího příkazu, který je exekučním titulem v této věci. Městský soud v uvedeném ohledu nesprávně interpretoval rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2011, čj. 9 Afs 28/2011-181, podle něhož *„je soud při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení povinen přihlížet ke skutečnostem zpochybňujícím existenci exekučního titulu, byť by nastaly až po ukončení exekučního řízení*“. Podle stěžovatelky při tak závažném zásahu do její majetkové sféry, jakým je daňová exekuce, nelze akceptovat, aby možnosti soudní ochrany byly závislé na tom, jak rychle městský soud rozhodne o související žalobě ve věci zajišťovacího příkazu. Rozsudek městského soudu je podle stěžovatelky nepřezkoumatelný, protože městský soud se odmítl zabývat většinou žalobních námitek; nadto jsou jeho závěry o nepřípustnosti námitek nesrozumitelné a vnitřně rozporné.

[7] Stěžovatelka dále podrobně rozvedla své právní názory týkající se:

- šikanózního postupu a svévole žalovaného v řízení, v němž byl vydán první zajišťovací příkaz ze dne 6. 10. 2014,
- postupu žalovaného v rozporu se zásadou *ne bis in idem* (§ 101 odst. 4 daňového řádu) a obcházení smyslu a účelu § 168 odst. 1 daňového řádu,

pokračování

- nezohlednění nových skutečností při vydání zajišťovacího příkazu,
- vyvrácení závěru žalovaného o existenci obav o dobytnost daně a
- pochybení městského soudu, který nepřihlédl k doplnění žaloby ze dne 25. 10. 2017 a k předloženým důkazům; z těch přitom plyne, že dne 18. 5. 2016 správce daně (FÚ pro Pardubický kraj, územní pracoviště Svitavy) změnil dodatečné platební výměry na DPH ze dne 8. 7. 2015, což mohlo mít důsledek pro exekuční řízení a nyní projednávanou věc.

[8] Další pochybení stěžovatelka spatřuje v tom, že městský soud neprovedl žádný z navržených důkazů (ačkoliv podle stěžovatelky žádný z nich nebyl nadbytečný), ale v napadeném rozsudku zdůvodnil pouze neprovedení důkazů vztahujících se k doplnění žaloby. Ostatní důkazy zcela opomenul.

[9] Podle stěžovatelky měl městský soud vyčkat rozhodnutí soudu o žalobě proti exekučnímu titulu (řízení u městského soudu pod sp. zn. 8 Af 12/2015) a do té doby přerušit řízení. Pokud tak neučinil, postupoval v rozporu s principem právní jistoty.

[10] Další vadou napadeného rozsudku je podle stěžovatelky to, že městský soud zestručnil její argumentační přednes při jednáních. Dále není zřejmé, proč městský soud ve výroku uvádí, že „*žaloby se zamítají*“, a na jiných místech hovoří v množném čísle o „*rozhodnutích*“, ačkoliv přezkum se týká pouze jednoho exekučního příkazu. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný z důvodu nesrozumitelnosti.

[11] Stěžovatelka navrhla, aby NSS rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil též napadený exekuční příkaz.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s názorem městského soudu. Navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[13] Přípisem ze dne 8. 4. 2019 stěžovatelka NSS informovala, že rozsudkem ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. 8 Af 12/2015, městský soud zrušil zajišťovací příkaz (exekuční titul), na jehož základě byla nařízena exekuce v nyní projednávané věci. To potvrzuje nezákonnost napadeného rozsudku a exekučního příkazu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Přestože NSS projednává kasační stížnost v téže věci opakovaně [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.], dospěl k závěru, že je přípustná, protože je podána z důvodů, které NSS dosud řešit nemohl (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2015, čj. 5 As 37/2014-50). Městský soud nejprve žalobu stěžovatelky odmítl usnesením ze dne 29. 4. 2015, aniž věc meritorně posoudil. Teprve po zrušení tohoto usnesení rozsudkem NSS ze dne 18. 1. 2016 se městský soud zabýval případem věcně a vydal rozsudek ze dne 13. 12. 2017. Kasační námitky týkající se tohoto druhého rozhodnutí stěžovatelka zjevně dříve podat nemohla; NSS se tak jimi může zabývat až nyní. Kasační stížnost splňuje také další formální náležitosti (§ 102, § 105 odst. 2, § 106 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] NSS konstatuje, že o totožných kasačních námitkách stejné stěžovatelky již rozhodl v rozsudku ze dne 5. 12. 2018, čj. 6 Afs 30/2018-66. Kasační stížnost v citované věci směřovala proti obdobnému rozsudku městského soudu, který se týkal dalších dvou exekučních příkazů žalovaného ze dne 3. 12. 2014 na přikázání pohledávky z bankovního účtu stěžovatelky. Proti rozsudku šestého senátu NSS podala stěžovatelka ústavní stížnost, kterou Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou usnesením ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. IV. ÚS 606/19. NSS nemá důvod odchýlit se v této věci od názorů vyslovených šestým senátem a Ústavním soudem, a proto z nich v tomto rozsudku vychází, byť ve vztahu k posouzení existence exekučního titulu se nyní projednávaná věc od věci rozhodované šestým senátem liší, jak dále rozvedeno.

[17] Nejprve se NSS zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku a tvrzenými vadami postupu městského soudu v řízení o žalobě.

[18] NSS neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost či jeho vnitřní rozpornost. Městský soud na str. 8 až 11 odůvodnění napadeného rozsudku podrobně a logicky vysvětlil, z jakého důvodu se nezabýval žalobními námitkami rekapitulovanými v bodě [7] tohoto rozsudku. Uvedl, že tyto námitky lze přezkoumat v soudním řízení směřujícím proti zajišťovacímu příkazu, nikoliv ve věci týkající se exekučního příkazu. Nad rámec nezbytného posouzení městský soud vypořádal také stěžovatelčinu námitku porušení zásady *ne bis in idem* a § 101 odst. 4 daňového řádu. Ve vztahu k doplnění žaloby vyslovil městský soud rovněž přezkoumatelný názor, z jakého důvodu nemůže mít argumentace týkající se dalšího průběhu exekučního řízení vliv na posouzení nyní projednávané věci, a přiléhavě odkázal na § 75 odst. 1 s. ř. s., stejně jako na rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2011, čj. 9 Afs 28/2011-181 (podrobněji viz níže). Upozornil také na opožděnost některých žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. NSS pro úplnost dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatelky se závěry městského soudu nemůže založit nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí či jeho nesrozumitelnost.

[19] NSS připouští, že městský soud se dopustil nepřesnosti, protože v písemném vyhotovení rozsudku ve výroku I uvedl „*žaloby se zamítají*“ namísto správného „*žaloba se zamítá*“. Stejně tak lze stěžovatelce přisvědčit, že městský soud v odůvodnění rozsudku na několika místech nesprávně hovoří o napadených rozhodnutích v množném čísle, ačkoliv stěžovatelka v této věci brojila proti jednomu exekučnímu příkazu. Tyto nedostatky jsou však zjevnou chybou v psaní, která sama o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Podstatné je, že městský soud na jednání konaném dne 13. 12. 2017 vyhlásil správný výrok, a to, že žaloba se zamítá. Z kontextu celého rozsudku je pak zcela zřejmé, jak městský soud rozhodl. Také vzhledem k textu kasační stížnosti nemá NSS pochyb o tom, že stěžovatelka skutečný obsah a význam rozhodnutí pochopila.

[20] K tvrzení stěžovatelky, že městský soud v odůvodnění rozsudku nepřípustně zestručnil její přednes, NSS uvádí, že veškeré stěžejní argumenty stěžovatelky městský soud v rekapitulační části rozsudku uvedl. Po městském soudu nelze požadovat, aby mechanicky a do nejmenších detailů popsal vše, co na jednání zaznělo. Úkolem soudu je

vypořádat veškeré žalobní námitky, nikoliv se zabývat každou jednotlivou větou přednesenou účastníkem řízení. Nadto je kompletní obsah obou jednání zachycen na CD nosičích, jež jsou součástí soudního spisu, a tedy lze kdykoliv osvědčit přesný průběh a obsah jednání. Stěžovatelka tak v uvedeném ohledu nebyla krácena na svých právech.

[21] K namítanému pochybení ohledně vypořádání důkazů NSS uvádí, že z odůvodnění napadeného rozsudku je zjevné, z jakého důvodu považoval městský soud navržené důkazy za nadbytečné. Stěžovatelkou navrhované důkazy týkající se řízení o placení daní (resp. zajišťovacího příkazu), dalšího průběhu exekučního řízení či jiných rozhodnutí správce daně nemohly mít vliv na posouzení zákonnosti nyní napadeného exekučního příkazu. Městský soud se zabýval všemi důkazními návrhy stěžovatelky a rozhodl o nich, což plyne z protokolů o jednáních (v soudním spise na CD nosiči), stejně jako z bodu 22 napadeného rozsudku. Pouhá skutečnost, že se městský soud vyjádřil k některým důkazům podrobněji, nezpochybňuje to, že byly vypořádány všechny stěžovatelčiny důkazní návrhy.

[22] S ohledem na vše výše uvedené NSS shrnuje, že kasační námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a popsaných vad postupu městského soudu v řízení o žalobě nejsou důvodné.

[23] Stěžovatelka dále namítla nesprávné posouzení účinnosti doručení exekučního titulu. K tomu NSS uvádí, že zajišťovací příkaz ze dne 27. 11. 2014 byl téhož dne doručen stěžovatelce do datové schránky, což je v souladu s § 39 odst. 1 písm. b) a § 42 daňového řádu. NSS se neztotožňuje s názorem stěžovatelky, že zajišťovací příkaz měl být doručen také zmocněnci stěžovatelky, kterému dne 9. 10. 2014 udělila plnou moc. Naopak lze souhlasit s městským soudem, podle kterého tato plná moc neopravňovala zmocněnce zastupovat stěžovatelku v řízení o vydání zajišťovacího příkazu, protože jej opravňovala pouze k zastupování stěžovatelky ve věcech spojených s *daňovými kontrolami*. Již šestý senát NSS ve výše citovaném rozsudku přiléhavě konstatoval, že „[p]*ojem „daňová kontrola“ není totožný s jakoukoliv činností správce daně ve vztahu k daňovému subjektu, jedná se o právní pojem s přesným obsahem. Jak plyne z § 85 až 88 v návaznosti na § 134 odst. 3 písm. a) bodů 1. a 2. daňového řádu, daňová kontrola je postupem správce daně, který je součástí nalézacího řízení, a to konkrétně doměřovací nebo vyměřovací části (viz Část druhá, Hlava IV, Díl 2 a Část třetí, Hlava IV, Díl 1 a Díl 2 daňového řádu). Naproti tomu zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň je součástí placení daní (viz Část třetí, Hlava V, Díl 4 daňového řádu, § 167 až 174). Na těchto závěrech nic nemění okolnost, že žalovaný v rámci prováděné daňové kontroly získal určité poznatky, které mj. využil pro vydání zajišťovacího příkazu (viz str. 3 odůvodnění zajišťovacího příkazu) – tato okolnost nic nemění na rozdílnosti nalézacího řízení a předběžného úkonu, jakým je zajištění placení daní.*“ Zajištění daní tedy není synonymem daňové kontroly a žalovaný postupoval správně, pokud zajišťovací příkaz doručil přímo do datové schránky stěžovatelky, čímž nabyl účinnosti dle § 101 odst. 5 a 6 daňového řádu. Pro úplnost NSS konstatuje, že ani z jiných listin, jež jsou součástí správního spisu, neplyne, že by stěžovatelka zmocnila jakoukoliv osobu v takovém rozsahu, aby byl žalovaný povinen doručit zajišťovací příkaz ve smyslu § 41 odst. 2 daňového řádu také zmocněnci. Kasační námitka neúčinnosti doručení a nevykonatelnosti exekučního titulu není důvodná.

[24] Ve vztahu ke zbývajícím žalobním námitkám a posouzení jejich přípustnosti městským soudem NSS konstatuje, že se ztotožňuje s názorem městského soudu, podle něhož jsou tyto námitky (viz bod [7] tohoto rozsudku) nepřípustné v řízení směřujícím proti exekučnímu příkazu. NSS v podrobnostech odkazuje na napadený rozsudek městského soudu a na rozsudek šestého senátu NSS, podle nichž soudní přezkum zákonnosti exekučních příkazů nemůže být zaměřen na důvodnost samotného exekučního titulu, ale toliko na jeho existenci, vykonatelnost, zákonnou formu zvoleného způsobu exekuce, jeho vhodnost a proporcionalitu (srov. usnesení NSS ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004-75, rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS). Žalobní námitky, které městský soud posoudil jako nepřípustné, takového druhu nebyly, neboť směřovaly proti zákonnosti zajišťovacího příkazu ze dne 27. 11. 2014, popř. odkazovaly na skutečnosti, jež nastaly po vydání napadeného exekučního příkazu, netýkaly se předmětu tohoto řízení a byly uplatněny opožděně (k tomu opětovně srov. § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 a § 75 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy žaloba směřující proti exekučnímu příkazu je *„procesně zbytečná“* v části používající námitky, jež ve skutečnosti směřují proti zajišťovacímu příkazu. Uvedené závěry nejsou v rozporu s principy právního státu (vč. principu právní jistoty), což potvrdil také Ústavní soud ve výše citovaném usnesení. Ani kasační námitka nesprávného posouzení přípustnosti žalobních námitek městským soudem tak není důvodná.

[25] Důvodná není ani námitka, že městský soud byl povinen vyčkat rozhodnutí o žalobě proti zajišťovacímu příkazu.

[26] V rozsudku ze dne 14. 9. 2011, čj. 9 Afs 28/2011-181, NSS dovodil, že při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení je soud povinen přihlížet ke skutečnostem zpochybňujícím existenci exekučního titulu, byť by nastaly až po ukončení exekučního řízení. Konkrétně ve věci sp. zn. 9 Afs 28/2011 se jednalo o obdobnou věc, jako je nyní projednávaná, když exekučním titulem byl zajišťovací příkaz. Devátý senát předně ohledně rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení poukázal na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004-54, v němž rozšířený senát vyslovil, že v exekučním řízení *„může být následný soudní přezkum zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné* „vybočení“ *z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce.“* Shodně se k této otázce NSS vyjádřil také v usnesení ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004-75.

[27] Není tedy sporné, že je-li žalobou napadeno rozhodnutí vydané v exekučním řízení, pak se již soud nemůže zabývat věcnou správností pravomocného exekučního titulu (zajišťovacího příkazu), ale pouze jeho existencí. Městský soud tak učinil správný závěr, že otázka zákonnosti samotného zajišťovacího příkazu či postupu předcházejícího jeho vydání není a nemůže být předmětem tohoto řízení (zejména body 25 a 26 napadeného rozsudku).

[28] Jinou otázkou ovšem je, zda je soud povinen přihlédnout i k těm skutečnostem, které se sice týkají existence exekučního titulu, ale nastaly až po skončení správního řízení.

[29] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází při přezkoumávání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Toto pravidlo ovšem není bezvýjimečné a jeho aplikace může být v praxi v některých výjimečných případech omezena. Jedná se o případy, kdy by s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-99, či nález Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03).

[30] Městský soud v bodu 39 svého rozsudku dovodil, že v této věci se nejednalo o výjimečnou situaci, která by mohla vést k prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s., a že na tuto věc nedopadají závěry rozsudku NSS ze dne 14. 9. 2011, čj. 9 Afs 28/2011-181, protože podle tohoto rozsudku je takovou výjimečnou situací situace, kdy je (krajskému) soudu známo, že v důsledku jeho vlastní rozhodovací činnosti je existence zajišťovacího příkazu jako exekučního titulu zpochybněna, resp. kdy je zřejmé, že nutně dojde ke zrušení zajišťovacího příkazu, na jehož podkladě byla exekuce nařízena. Městský soud konstatoval, že v nyní projednávané věci se o takovou situaci nejedná, neboť žádné rozhodnutí soudu, které by účinně zpochybnilo existenci či vykonatelnost zajišťovacího příkazu ze dne 27. 11. 2014, nebylo dosud vydáno, a předestřel svou vlastní úvahu o otázce existence a vykonatelnosti zajišťovacího příkazu.

[31] Se závěry městského soudu lze souhlasit. Stěžovatel při citaci rozsudku čj. 9 Afs 28/2011-181 pomíjí procesní kontext, který je podstatně odlišný od nyní posuzované věci. Ve věci sp. zn. 9 Afs 28/2011 krajský soud rozhodoval o žalobě proti exekučním příkazům v době, kdy již bylo krajským soudem v jiném řízení zrušeno rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu, neboť správní orgány nedostály zákonným podmínkám pro jeho vydání. Za popsané procesní situace bylo bez pochybností zřejmé, že zajišťovací příkaz bude zrušen. Tato procesní situace však v době rozhodování městského soudu nenastala – v době, kdy městský soud rozhodoval, nebyl zajišťovací příkaz zrušen, popř. zde nebylo žádné rozhodnutí, které by jeho existenci zpochybnilo.

[32] NSS se ovšem po podání kasační stížnosti ocitl v jiné situaci než městský soud, neboť zjistil, že rozsudkem městského soudu ze dne 27. 3. 2019, čj. 8 Af 12/2015-55, bylo zrušeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 30. 12. 2014, čj. 35005/14/5100-41453-711090, a zajišťovací příkaz Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 27. 11. 2014, čj. 6731794/14/2007-00540-108308 (tj. v nyní projednávané věci exekuční titul, na jehož základě žalovaný vydal exekuční příkaz ze dne 3. 12. 2014). Citovaný rozsudek městského soudu byl následně napaden kasační stížností Odvolacího finančního ředitelství a věc je vedena u NSS pod sp. zn. 9 Afs 148/2019.

[33] Za popsané situace proto NSS v této věci usnesením ze dne 9. 12. 2020, čj. 5 Afs 25/2018-105, řízení přerušil do doby skončení řízení, které je u NSS vedeno pod sp. zn. 9 Afs 148/2019, neboť v tomto řízení měla být na pevno postavena otázka existence exekučního titulu v této věci.

[34] Následně rozsudkem ze dne 6. 1. 2022, čj. 9 Afs 148/2019-49, který právní moci nabyl dne 7. 1. 2022, NSS kasační stížnost proti rozsudku městského soudu ze dne 27. 3. 2019, čj. 8 Af 12/2015-55, zamítl. Usnesením ze dne 25. 1. 2022, čj. 5 Afs 25/2018-112, proto NSS rozhodl o pokračování v řízení v této věci. Stěžovatelka přitom ve svém vyjádření setrvala na svých předchozích závěrech.

[35] NSS konstatuje, že vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci byl exekuční titul, podle něhož žalovaný vydal exekuční příkaz ze dne 3. 12. 2014, rozsudkem městského soudu ze dne 27. 3. 2019 zrušen a kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta, nemůže obstát ani samotný exekuční příkaz a logicky ani nyní napadený rozsudek městského soudu, jímž byla žaloba proti tomuto exekučnímu příkazu zamítnuta.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Z uvedených důvodů NSS rozsudek městského soudu zrušil. Krom toho využil ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a rovnou též sám zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného - exekuční příkaz, který po zrušení exekučního titulu, na základě něhož byl vydán, nemůže obstát.

[37] Tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, NSS proto rozhodl rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšná byla v dané věci stěžovatelka, neboť výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, které napadla žalobou.

[38] Náklady stěžovatelky v řízení před městským soudem činí částka 27 684 Kč. Náklady stěžovatelky představuje soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, dále odměna advokáta za zastupování v řízení o žalobě, tj. za šest úkonů právní služby - převzetí věc, žalobu, repliku k vyjádření žalovaného, účast u jednání městského soudu dne 11. 10. 2017 a dne 13. 12. 2017, doplnění žaloby ze dne 25. 10. 2017. Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) činí 6 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Ke každému úkonu právní služby je třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. To činí dohromady 20 400 Kč, což je třeba zvýšit o částku 4 284 Kč představující DPH ve výši 21 % z vypočtené odměny a paušálních náhrad, kterou je advokát coby plátce DPH povinen odvést. Celkem náklady stěžovatelky včetně DPH a soudního poplatku činí 27 684 Kč.

[39] Dále v řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 29. 4. 2015, čj. 9 Af 83/2014-40, představují náklady stěžovatelky 5 000 Kč za soudní poplatek za kasační stížnost, dále odměna advokáta za kasační stížnost ve výši 3 100 Kč a 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, k čemuž je třeba připočíst DPH ve výši 714 Kč. Celkem tedy činí náklady stěžovatelky za tuto část řízení částku 9 114 Kč.

[40] V řízení o nyní projednávané kasační stížnosti učinil advokát stěžovatelky čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč, a to podání kasační stížnosti, sdělení ze dne 8. 4. 2019 a

pokračování

ze dne 10. 6. 2019, vyjádření k pokračování v řízení ze dne 7. 2. 2022. Ke každému úkonu právní služby je třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů a DPH ve výši 2 856 Kč. Celkem odměna včetně DPH činí 16 456 Kč.

[41] Celková výše náhrady nákladů řízení, kterou je povinen žalovaný zaplatit stěžovatelce, tak činí 53 254 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu